

грабна Ипсилантовыйгъ единомысленикъ Патріахъ Самуилъ въ 1767 година, каквото ясно по-горѣ ся показа? Ще ли той умъченый и онеправданный Българинъ Македонецъ замълчи за тия неговы правдины и ще ли равнодушно глѣда, какъ безъ него да ся наслаждаватъ неговыгъ родны братія съ църковна свобода? Ще ли той невиноватъ Македонецъ, но гниющій въ темницы за избавленіето си отъ фенаерскыгъ си убійцы, ще ли, казваме, още веднажъ да бѣде онъ робъ на фенаерскій произволъ и на своего си огнище да бѣде проводникъ на Великата Еллинска Идея за ущърбъ на Милостивыйгъ си Султанъ-Царь-Татко? Мы това никогда неможеме да повѣруваме; мы отъ малы години знаеме негово благородно сѣрдце и чувствителна душѣ и камъ прадѣдската му вѣра, и камъ прадѣдовскыгъ му правдины, и камъ родното му слово; но при това отблизу знаеме и вѣрнопоподданническото му чувство и преданность камъ Державныйгъ Султановъ Престосъ, и сме увѣрены, че и мылостьта Царска и заради него не е прекратена, и заради него Царското слово е напълнило съ свой отгласъ и неговъ небосклонъ, ся чулъ и въ негово сѣрдце и въ негова душа Царскійгъ гласъ: **Правдины Църковны ся возобновлявать и ся давать на Българскій Православный народъ!** Послѣ това нека фенаерь интригува предъ Высочотото Царско правителство! Нека онъ и негово содружіе клеветатъ предъ това мудро и правосѣдно Правителство! Но Българинъ Македонецъ, каквото и всекій Българинъ, знае произнесенното и съ златны слова написанно Царско слово, вѣрува въ него, благодари своего милостиваго Царя-Отца, държи словото Му каквото священный залогъ на отсѣденната Му правда и, при всичкыгъ си затрудненія, чека и търпи и интригы, и клеветы, и темницы, и иска, и ще иска съвършенното изпълненіе на това свято и заради него милостиво изрѣченіе Царско: **Правдины църковны ся возобновлявать и ся давать на Българскій Православ. народъ!**